

Вълшебникът Алдин

Тази история е вълшебна. Тя е за Алдин, мечето вълшебник. Погледнете колко необикновена е къщата му: веднага се вижда, че в нея живее истински магьосник, от онези с островърха шапка и вълшебна пръчица.

Алдин беше превърнал със заклинание едно старо, изсъхнало дърво в нещо като замък. За ветропоказател на покрива служеше дракон от ковано желязо, подарен от прочут магьосник. В големите тикви пред вратата живееха прилепи (те, както знаете, не излизат навън по светло и спят, увиснали с главата надолу). Прилепите пазеха магьосническата къща и щом се задаряха гости, започваха да цвърчат, за да предупредят за тях.

На терасата на първия етаж имаше мощен телескоп за наблюдение на звездите. Алдин прекарваше там вечерите и вече беше опитен астроном.

В подземието имаше широка кухня с огнище, а над огъня беше окачено голямо гърне за вълшебни отвари. От гърнето се носеше приятен аромат.

Алдин не беше особено ловък магьосник, но в кухнята нямаше равен на себе си! Всичките му съученици от Училището по магия във Вълшебната гора често идваха на обяд при него. Дори учителите го молеха за помощ, когато предстояха важни обяди.

Сън, пълен с цветя

Една хубава къщичка до горичката живееше с майка си едно добро и мило мече, което се казваше Теди.

Теди обичаше да тича по поляните, да играе с пеперудите, да гледа как никнат цветята и да си приказва с птичките.

Теди не обичаше зимата, когато дърветата оставаха без листа, а гнездата бяха изоставени, празни и тъжни. От края на есента всяка сутрин, щом се събудеше и кажеше добро утро на своето Синьо плюшено зайче, Теди поглеждаше през прозореца, като се надяваше да забележи първите признаци на пролетта.

Напразно. Черешата на двора седмици наред продължаваше да стърчи гола и черна и гнездото сред клоните ѝ все още беше празно.

Но от няколко дни Теди беше забелязал известно оживление край дървото си. Жълтата стърчиопашка, любимата му птичка, сигурно беше снесла яйчицата си! Кога ли щяха да се излюпят пиленцата? И кога щяха да поникнат пак цветята в градината му?

И ето, че една сутрин Теди се събуди от тъничко чирикане: ЧИК-ЧИРИК! Пиленцата се бяха излюпили! Стърчиопашката летеше около гнездото... и държеше цвете в човката си!

„Откъде ли го е взела?“, запита се Теди и изтича навън, но тревата на моравата беше още жълтеникава от студа, а клоните на черешата бяха още голи.

– Мамо! Мамо! Птиченцето е намерило едно цвете, но моето дърво няма никакъв цвят. Може би няма да цъфне... Да не е умряло? – тревожеше се мечето.

– Не се притеснявай, Теди, пролетта е близо, но не всички цветя цъфтят по едно и също време.

И тъй като Теди започна да киха, майка му го сложи в леглото, направи му топъл билков чай и му прочете една приказка от Голямата книга за цветята.

Пицария в гората

Един ден насред гората се чу вик:

– Тичайте! Бързо! Идвайте! Том се върна!

Обитателите на Вековната гора веднага се втурнаха навън: всеки път завръщането на хамстера Том от пътешествията му беше голямо събитие, което не можеше да се пропусне!

От много време хамстерът се занимаваше с търговия – пътуваше до различни страни, някои много далечни. Тръгваше с куфара си, натъпкан с вкусни горски неща – лешници, гъби, червени боровинки, и се връщаше със същия куфар, пълен с предмети, невиждани в гората, а също и с подаръци за всички.

– Добре дошъл! Най-после! – тичаше срещу пътешественика приятелката му Пени.

– Какво ни носиш? – питаха дечицата на горските животни. Нямаха търпение Том да отвори големия куфар и да им покаже съкровищата в него.

– Какви хубави неща видя? – нетърпеливо питаха приятелите.

– Какви новини ни носиш?

Всички се трупаха около хамстера Том и чакаха разказите му.

– Този път наистина пътувах много дълго – започна да разказва той. – Бях в една голяма страна с форма на... Познайте на какво!

– С форма на жълъд ли! – извика катеричето.

– Или на боровинка? – плахо предположи сънливецът.

– На шише! – подскочи жабата.

– Не, приятели, онази страна е с форма на... ботуш!

Мечето и мравките

Денят беше много горещ. Мечето, което имаше навик да си подремва следобед на открито, се беше излегнало блажено на ливадата. Толкова му се спеше, че дори не беше погледнало къде ляга, но след малко, когато вече похъркваше и започна да сънува хляб с мед, нещо му подсказа, че е избрало лошо място.

Макар че козината му беше много гъста, нещо успяваше да го жили.

– Ох! – стресна се мечето и скочи.

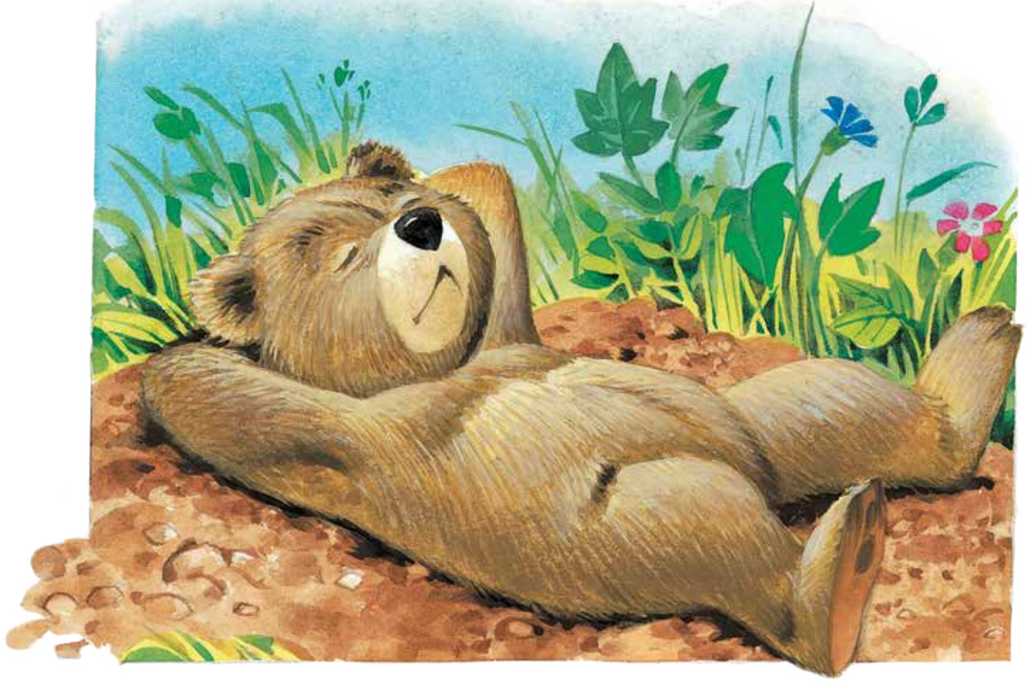

– Махай се оттука! Махай се оттука! – крещеше цяла армия мравки. – Това е нашето царство! Нашият мравуняк! Работим! Махай се оттука, мързеливецо!

Мравките, както знаем, са малки и мечето не успяваше да чуе добре какво викат, но много добре усещаше пробожданията на жилата им!

Горкият Мечо!

Замаян от рязкото събуждане и от болката, нямаше какво друго да направи, освен да побегне.

Близо до някакъв корен видя в земята дупка и успя да се напъха в нея, като се мъчеше да отърси от гърба си няколко мравки, все още вкопчени в козината му.

– Ти какво правиш тук? – попита го кортът. – Това е моят дом. Не е ли малко малък за тебе?

– Мравките! – извика мечето. – Заради тях! Щипят ме! Точно бях заспал...

